

Het atelier
van...

Jacqueline van Bergeijk

TEKST: MONIEK SPANNS | FOTOGRAFIE: AUKE HAMERS

→ Wat vliegt daar door je atelier?

'Het zijn onderdelen van een werk in wording voor de expositie *Inside out | Outside in*.

Deelnemers aan deze expositie bestaan voor de ene helft uit zogenoemde *outsider artists*, kunstenaars uit de psychiatrie, en voor de andere helft uit 'reguliere' kunstenaars zoals ik. Insteek was een gedicht dat we allemaal toegestuurd kregen. Daarin stond een stukje over *vliegende gedachten* en daar ben ik mee aan de gang gegaan.

Ik werk graag met gebruikt textiel zoals met deze hemden. Gedragen kledingstukken verwoorden voor mij een leven, vertellen een persoonlijke geschiedenis. Dat inspireert me.'

→ Is het kleding van mensen die je hebt gekend?

'Nee, alhoewel, die kanten blouse kreeg ik toevallig wel van een bekende maar dat is een uitzondering. Ik wil het materiaal los kunnen zien van degene die het gedragen heeft, zodat ik er mijn eigen verhaal mee kan vertellen.'

→ Heb je expres een mannenoverhemd, een blouse en een bloesje gekozen? Een soort gezin?

'Ik kies wel bewust voor mannen- of vrouwenkleding, maar dit werk is nog in wording. Ik weet nog niet precies welke kant het op gaat, hoe groot het gaat worden. De hemden komen straks in een kerk te hangen, waarschijnlijk worden het er een stuk of twintig.'

→ Naast je zwevende werk staat er een driepotig sculptuur op de grond.

'Dat is *The Walker*, een wandelaar steunend op een oude stok. Zijn benen zijn gemaakt van oude overhemden en zijn lijf is de binnenstebuiten gekeerde bekleding van een oud bankje.

Eromheen ligt een sliert van oude handschoenen, grijpende handen die lijken de wandelaar tegen te willen houden.'

→ Werk je vaker met gevonden handschoenen? Ik zie in de hoek nog een krat vol staan.

'Jazeker, ik heb er het werk *Life in lost gloves* mee gemaakt. Een serie van zo'n tweehonderdzeventig mensfiguren waarvan je er acht op de plank achter

The Walker ziet staan. De handschoenen heb wel ik eerst gewassen, daarna opgevuld en in de vorm vastgenaaid tot kleine sculpturen. Ter versteviging heb ik ze nog ingesmeerd met een mengsel van houtlijm en water. Als je ze in een lange rij achter elkaar zet zou je er een groep vluchtelingen in kunnen zien, maar zo met z'n achten bij elkaar gedoken vertellen ze weer een ander verhaal. En wat ik mooi vind: één handschoen van zo'n figuur verbindt mij met die ene mens die deze handschoen is verloren. Die verbinding, daar is het mij om te doen.'

XXXXXX

www.jacquelinevanbergeijk.nl